

СТАНОВИЩЕ

от доц. д-р Гергана Маринова,

назначена със заповед № 742/16.03.2016г. на ректора на ЮЗУ „Неофит Рилски” за член на научно жури за защита на дисертационен труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ по научната специалност „Наказателен процес“, професионално направление 3.6.

„Право“

относно: дисертационния труд „Трансфер на наказателни производства в контекста на европейското правно сътрудничество“ на редовен докторант Ралица Войнова

Ралица Войнова е завършила специалност „Право“ в Правно-историческия факултет на ЮЗУ „Неофит Рилски“ през 2006 г. През периода 2013 – 2016 г. е била редовен докторант по наказателен процес в същия факултет.

Дисертационният ѝ труд „Трансфер на наказателни производства в контекста на европейското правно сътрудничество“ е в обем от 198 страници и съдържа увод, три глави, заключение, библиографско описание на използваната литература, включващо 72 заглавия на кирилица и 51 на латиница, както и справка за извършените трансфери на наказателни производства у нас в периода 2010 – 2015 г., оформена в две приложения. Докторантката има 4 научни публикации по темата на дисертацията, от които 2 на английски език.

Дисертацията е посветена на едно особено производство, което стои извън наказателния процес, но е тясно свързано с него. Темата е интересна, но сравнително слабо засегната в българската правна литература и заслужава самостоятелно изследване в дисертационен труд.

Разработването на научен труд за трансфера на наказателни производства е истинско предизвикателство за много учени, а още повече за тези, които в качеството на докторанти, правят първите си стъпки в областта на научните изследвания. Темата изисква познания и разбиране на широк кръг въпроси, които излизат извън националното право и които традиционно не се изучават в лекционните курсове по наказателен процес.

В глава първа на дисертацията са разгледани източниците на правна уредба на трансфера на наказателни производства - международни (основно Европейската конвенция за трансфер на производства по наказателни дела и Рамковото решение 2009/948/ПВР относно предотвратяване и разрешаване на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства между европейски държави) и национални (НПК). Самостоятелно място е отделено на някои въпроси, свързани с наказателната юрисдикция на държавите, участващи в трансфера.

Глава втора е посветена на процедурата за осъществяване на трансфер и видовете трансфер. Разгледани са компетентните органи, предпоставките и правните последици от осъществен трансфер. С оглед на различни критерии са обособени: 1) входящ (Република България е замолена държава) и изходящ трансфер (Република България е молеща държава), както и 2) трансфер в досъдебната фаза на наказателното производство и трансфер в съдебната фаза на наказателния процес.

Глава трета е посветена основно на съпоставяне на трансфера на наказателно производство с други форми на международноправно сътрудничество по наказателни дела (трансфер на осъдени лица, признаване и изпълнение на присъда на чуждестранен съд и др.). В края на главата докторантката обобщава своите предложения *de lege ferenda* за допълване на правната уредба в НПК, която към настоящия момент намира за крайно недостатъчна.

Дисертационният труд има приносно значение в различни направления. Приносен характер има анализът на положителните и отрицателните предпоставки за извършване на трансфер, разграничаването на предпоставките на абсолютно задължителни и такива с факултативен характер; подробното разглеждане на процедурата за трансфер в досъдебната и съдебната фаза и разграничаване на правомощията на съответните компетентни органи; съпоставката между Европейската конвенция за трансфер на производства по наказателни дела и Рамковото решение 2009/948/ПВР и др. Направените предложения *de lege ferenda* също имат приносно значение и заслужават сериозно обмисляне при бъдещи промени в правната уредба.

Към дисертационния труд могат да се направят някои бележки и препоръки. В структурно отношение той би могъл да се обмисли още малко, с цел да се избегне разкъсването на анализа на предпоставките (с анализ на процедурата и на видовете трансфер), както и да се преодолеят някои повторения. Трудът би спечелил и от по-голяма прецизност на използваната терминология. Така например „международно правно сътрудничество“ и „международна правна помощ“ се използват като синоними, а НПК ги разграничава и влага в тях различно съдържание. Международното сътрудничество е общото (родово) понятие, употребено в наименованието на глава 36 НПК. А международната правна помощ (раздел III) е по-тясното (видово) понятие. Тя е само една от формите на международно сътрудничество наред с трансфера на осъдени лица (раздел I), признаването и изпълнението на присъда на чуждестранен съд (раздел II) и трансфера на наказателно производство (раздел IV). Друг пример за липса на нужната прецизност е определянето на Европейската съдебна мрежа едновременно като „международен орган“, „специализиран орган на ЕС“ и „организация на ЕС“ (стр. 57 и 58).

Тези бележки и препоръки не влизат в противоречие с убеждението ми за теоретичната и научно-приложната стойност на дисертационния труд. Той отговаря на всички изисквания на ЗРАСРБ. Показва отлично познаване на научната литература, способност за извършване на самостоятелни изследвания и за формулиране на тези и аргументи, които доразвиват доктрината и могат да бъдат полезни за практиката и законодателната дейност.

Въз основа на всичко това давам **положителна оценка** на дисертационния труд „Трансфер на наказателни производства в контекста на европейското правно сътрудничество“ и предлагам Ралица Войнова да получи образователната и научна степен „доктор“.

25.04.2016 г.

София

.....

Доц. д-р Г. Маринова